

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ
ਬਾ ਅਦਾਲਤ, ਜੇ.ਐਸ.ਕੇ.ਕਪੂਰ,
ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ
ਹਨੁਮਾਨ ਚੈਂਬਰ ਆਫ ਕਾਮਰਸ ਲਿਮਿਟੇਡ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1957 ਦਾ ਐਫ.ਏ.ਓ. ਨੰਬਰ 23-ਡੀ
19 ਅਗਸਤ, 1965

ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ (1956 ਦਾ I)- ਐੱਸ. 560 (5) ਅਤੇ 647—ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਾ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1913 ਦੇ VII) ਦੇ S. 247 ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਦੇਸ਼ - ਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ (1956 ਦਾ I) ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ - ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ—S. 560(5) ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ—ਕੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਤੋਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ 560 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਹਿਲਾਂ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸਮਾਪਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 647, ਸਿਰਫ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 560 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਤੋਂ ਧਾਰਾ, (ਬੀ) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ (ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 202 ਅਧੀਨ) ਸ੍ਰੀ ਐਸ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ, ਆਈ.ਸੀ.ਐਸ., ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 23 ਫਰਵਰੀ, 1956, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਣਾ।

ਐਚ.ਆਰ. ਸਾਹਨੀ ਅਤੇ ਵਾਈ ਕੇ ਸੱਭਰਵਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।
ਬੀ ਸੀ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਕਪੂਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਅਪੀਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 23 ਫਰਵਰੀ, 1956 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਕੁੰਦਨ ਲਾਈ ਅਤੇ ਫਰਮ ਜੋਸਾ ਰਾਮ-ਰੀਰਾ ਨੰਦ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਦੇ ਤਹਿਤ 18 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਨੂੰ ਹਨੁਮਾਨ ਚੈਂਬਰ ਆਫ ਕਾਮਰਸ ਲਿਮਿਟੇਡ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਪਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚਾਰ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ: -

- (1) ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ;
- (2) ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ;
- (3) ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਨਾਮ 23 ਜੁਲਾਈ, 1952 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਫ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਰਜਿਸਟਰ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 247 ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ
- (4) ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸਤ ਨਰਾਇਣ ਗੋਇਨਕਾ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ 1952 ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਦੋ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਨ:-

(1) ਕੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਸੰਯੁਕਤ ਸਟਾਕ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹਨੂੰਮਾਨ ਚੈਂਬਰ ਆਫ ਕਾਮਰਸ ਲਿਮਿਟਿਡ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਹੈ? ਦਿੱਲੀ, 23 ਜੁਲਾਈ, 1952 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 247 ਅਧੀਨ? (2) ਕੀ ਸਤ ਨਰਾਇਣ ਗੋਇਨਕਾ ਉਪਰੋਕਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ?

ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ (2) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਦੂ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ- ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪਾਇਨੀਅਰ ਜਵੈਲਰੀ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟਿਡ, ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਉਪ ਅਧੀਨ ਉਚਿਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾਣੇ ਸਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 247 ਦੀ ਧਾਰਾ (6) ਭੰਗ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਏ.ਆਈ.ਆਰ T921 LaOI

ਕੁੰਦਨ ਲਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਨੂੰਮਾਨ ਚੈਂਬਰ ਆਫ ਕਾਮਰਸ ਲਿਮਿਟਿਡ ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਬੰਦ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 23 ਫਰਵਰੀ, 1956 ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 18 ਜਨਵਰੀ, 1956 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1956, ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ 23 ਫਰਵਰੀ, 1956 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ 1913 ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਜੋ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 247 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (6) ਅਧੀਨ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਾ 560 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਧਾਰੇ (ਬੀ) ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਜਿਸਟਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ ਮੂਲ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਗੈਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 645 ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੁਲਾਈ, 1952 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 1913 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਉਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 560 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਤੋਂ ਪਰਿਵਰਤਨ (ਬੀ) ਸਿਰਫ 1913 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਨੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਮਿਸਟਰ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 647 ਅਤੇ 658 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਕਿ ਨਵਾਂ ਐਕਟ ਨਹੀਂ। ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹੀ ਨਤੀਜਾ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਵੇਗਾ।

ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਨੀ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 560 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਹਿਲਾਂ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। . ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 560 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਪ੍ਰਵਾਨ (ਬੀ) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਧਾਰਾ 647 ਅਤੇ 658 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 647 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਕਤ ਪ੍ਰਵਾਨ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸਮਾਪਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾਵਾਂ (i) ਅਤੇ (ii) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 647 ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 647 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ. ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਚਾਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਨੀ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹੋਰ ਸਮਰਥਨ ਕਰੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 463, 515 ਅਤੇ 524 ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਅਸਲ ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਸਹਿਮਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਪਾਸ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਧਾਰਾ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 502 ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਕਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਥੋੜੀ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 502 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 502 ਦੇ ਉਪਬੰਧ "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ" ਲਾਗੂ ਹਨ। ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਤਾ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ 441 ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੜ੍ਹਣ ਤੋਂ ਹੀ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਧਾਰਾ 647 ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੱਥੋਂ 1956 ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 647 ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ 1956 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। 1913 ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਿੱਥੋਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 658 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ 1913 ਐਕਟ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 647 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਹੈ", ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੋਵੇਂ 1956 ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਸਿੱਟਾ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸਿਰਫ਼ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਦੇਣਦਾਰੀ, ਜ਼ਰਮਾਨਾ, ਜ਼ਬਤ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਂਚ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਉਪਾਅ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਂ ਖੋਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਤਾਂ 1913 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਹਿਲਾਂ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 560(5) ਦੇ ਉਪਬੰਧ (ਬੀ) ਦੁਆਰਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਪਨੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਭੰਗ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਹੁਣ 1913 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਭੰਗ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੀ ਕੈਮਬ੍ਰਿਜ ਕੌਫੀ ਰੂਮ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ, ਲਿਮਟਿਡ (2) ਵਿੱਚ, ਵਿਨ-ਪੈਰੀ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।"

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਵਿਨ-ਪੈਰੀ, ਜੇ., ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਨ-ਪੈਰੀ, ਜੇ. ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 354 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਇੱਕ ਭੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸੰਪੱਤੀ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹਨ

ਜੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1956 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਬੋਨਾ ਵੈਕੈਸ਼ੀਆ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਨਾ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੰਨਾ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲਿਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵੰਡਣਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਰਦੁੱਖਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪਾਇਨੀਅਰ ਜਵੈਲਰੀ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਦੀ ਲਾਈ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 159 ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਭੰਗ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਭੰਗ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਦੇ ਪ੍ਰੋਮੋਟਰਾਂ, ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਜਾਂ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਟਰੱਸਟ ਦਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਰਜ਼ਾ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕੰਪਨੀ,—ਵੀਡੀਓ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹਾਲਸਬਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ। ਵਾਲੀਅਮ V, ਪੰਨਾ 567”

ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਇੱਕ ਤੰਗ ਕੈਂਪਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਭੰਗ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਏ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਉੱਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਉਠਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪੂਨਮ (ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜਿਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏਗੀ।